

Autor: Vlastimil Podracký

Profesor Václav Bělohradský v deníku Právo 23.5.2009 napsal: „Náš politický diskurz je výsledkem tří velkých národních komplexů - opožděného antikomunizmu, zrazeného národa a hledání velkého protektora. Opožděný antikomunismus není než kompenzací fanatismu kulturních „elit národa“ v padesátých letech a pasivity většiny v období normalizace, která nakonec vyústila ve „velkou sametovou“, v koaliční dohodu s dědici českých komunistů“ Navzdory tomu, že to napsal levicový filozof, tak nějak to je. Ona je totiž velká smůla antikomunistů a pravice vůbec, že nemá filozofy, nebo je neuznává. Naše pravice je totiž fatalistická, prostě spoléhá na osud, tedy na to, že se vše vyřeší samo, stačí když člověk má svobodu. Někteří dokonce ještě věří v demokracii, ale těch je stále méně. Výjimku tvoří křesťanští filozofové, kteří oslovují pouze omezený soubor lidí.

Zatímco levice má řešení, které je sice špatné, a které historie už odsoudila na smetiště, nicméně stále přitažlivé, pravice se ohradila fatalizmem, jakákoliv představa řešící koncepčně budoucnost je pro ni nepřijatelná. Člověka přece jen více zajímá současnost než minulost, a pokud žije v nejistotě ztráty zaměstnání, ve vidině živoření a vůbec změn, které mu nejsou příjemné, na minulost velmi rychle zapomene. Jenže antikomunismus, tak jak se dnes stále profiluje, takovému člověku nepomáhá, protože není koncepční, nevytváří smysluplnou filozofii, která by mu dávala naději. Tvrdit, že za všechno mohou komunisté a jejich jakési spiknutí, je stále více v rozporu s objektivní skutečností, když jsme už téměř úplně přijali paradigma Západu a jen málo se od něj lišíme v životním stylu a morálních hodnotách. Nicméně připomínání minulosti jako varovného signálu je správné, pokud však za ním nekráčí koncepce řešení přítomnosti, má jen omezenou působnost.

Opravdový antikomunismus je snaha o historickou likvidaci komunizmu. Tedy nikoliv jen o likvidaci následků a pozůstatků komunizmu. K tomu je zapotřebí studovat příčiny vzniku a zániku komunizmu a jeho někdejší oblibu. Mnohdy se tvrdí, že komunistický režim byl zbourán Reaganovou politikou „uzbrojení“ Sovětského svazu. Jenomže, to byla jen myška, které se v oné známé pohádce pro děti přičítá vytažení řepy. Než k tomu došlo, bylo vykonáno mnoho jiných kroků. Především to byl západní model sociálního státu, který přesvědčil komunistické elity, že jejich režim pracujícím lidu nic nepřinesl a byl vlastně zbytečnou slepou uličkou. „Sametová revoluce“ byla potom následkem všech těch příčin, hlavně neochotou dále obtížně vzdorovat Západu, který byl přijatelnou alternativou, netvářil se nepřátelsky a byl ochoten ke „koaliční dohodě“ podle Bělohradského.

Ale vznik komunizmu nelze bagatelizovat jen na historickou náhodu, která přivedla k moci německého agenta Lenina v Rusku. Celý Západ Leninovu státu pomáhal, sabotoval jakoukoliv snahu o jeho likvidaci, elity se v něm „viděly“, považovaly jej za alternativu, za historický pokus apod. Tyto elity zase nebyly tak hloupé, jinak by to nebyly intelektuální elity. Západní svět měl mnoho nedostatků, většina lidí jej chtěla nějak změnit. Ne třeba násilně, ale stále se potřebovali inspirovat nějakým vzorem. Teprve dlouho po válce zjistili, že takovým vzorem, jaký představoval sovětský blok, se inspirovat nelze. K tomuto zjištění přispělo bohatství, které vytvořil kapitalismus a v neposledku západní sociální stát. Pokud tyto dva atributy vítězství nad komunizmem nebudou, nebude ani vítězství.

Antikomunismus je dnes většinou spojen s nekoncepčním jednáním, jakýmsi eklektickým „vyskakovaním“ některých jednotlivců proti komunistům zabydleným v novém režimu na vedoucích pozicích, proti symbolům komunizmu, proti komunistickým politikům. Někdy to na mezinárodní scéně přesahuje k protiruským aktivitám, ve kterých se nekoncepčnost nejvíce projevuje a jen vyčerpává síly aktérů na nesprávném objektu. Koncepce žádná není, diskuse o principech se obvykle odmítá. Historie se zpět vrátit nedá, v době, kdy bylo možno komunisty postihovat, stávající nekoncepční antikomunisté většinou nic nedělali, dokonce ani nevolili KAN, který jediný měl koncepční antikomunistickou politiku. Takže toto jednání je většinou jen „kulturní vložkou“, i když netvrdím že nepotřebnou, nicméně jen folklórní. Skutečný význam může mít jen něco zcela jiného: Opravdová koncepční protikomunistická filozofie.

Koncepční znamená, že navrhne společenské poměry takové, které už nikdy nedovolí komunistický režim, ne proto, že by snad nějaký Pinochet komunisty postřílel, ale prostě že žádného občana nebudou komunistické myšlenky přitahovat. Více méně ho ani nenapadnou a budou mu směšné. To lze vytvořit jen jediným způsobem: Vytvořením střední třídy, která bude tvořit většinu obyvatelstva, bude zajištěna rezervními prostředky, proti krizím bude chráněna místním hospodářstvím zajišťujícím alespoň základní potřeby v případě selhání světového trhu, dodávky surovin a energií. Když místo konzumních proletářů bude většina obyvatel vlastníků a podnikatelů, nebude mít zbytek, menšina neschopných nebo nepracujících, šanci cokoliv prosadit.

Proti tomu se ovšem staví liberální model, který je fatalistický, prostě spoléhá na to, že vše vyřeší trh, stačí, když budeme mít svobodu, můžeme být chudí jako kostelní myši, můžeme být závislí na zaměstnání tak, že už druhý den po ztrátě zaměstnání nezaplatíme činži a splátku na auto, a že nás vyženou z bytu na ulici. To ale nikoho z pravice nezajímá. Lépe řečeno to zajímá jen socialisty, kteří si na tom dělají politickou kariéru na dluh, nahrabou si peníze, a když neuspějí, zmizí na Floridu, kde už jim jeden jejich soudruh dávno drží výhodné nemovitosti. Jenže fatalistická a nekoncepční jednání vedou ke komunizmu, protože nedávají naději, když něco selže. A když selže, tak to řídí jen hrobaři socialisté na dluh a ke konečnému řešení – absolutnímu krachu. Nebo komunisté, kteří si na tom udělají novou totalitu. K ničemu jinému dnešní liberalizmus nevede.

Proč by měl liberalizmus selhat, když tak dosud krásně fungoval? Prostě proto, že se zásadně změnily podmínky k jeho fungování, už to není jen zákonitostmi trhu řízená pracující masa lidí, vytvářející blahobyt svojí prací. Je to jinak: Liberalizmus dnes vytváří konzumní bohatství převážně na dluh a neobnovitelný zánik. To je jen částečně dluh finanční, který je vrcholkem ledovce mnoha dalších dluhů. Možná nejvíce známá, ale nejméně zatím zhoubná, je složka životního prostředí, kde vzniká dluh, protože v budoucnu se bude muset příroda vyčistit a devastace rekonstruovat. Neobnovitelným zánikem v ekologické složce je těžba neobnovitelných surovin, která je sice nutná, ale je zbytečně přehnaná.

Další složka dluhu a neobnovitelného zániku je antropická. Zanikání lidské populace ve vyspělých zemích přináší blahobyt, spotřebovaný většinou konzumem. Málo dětí znamená převedení prostředků na blahobyt těch, kteří odmítli být matkami a otci. Antropickým dluhem

získaný blahobyt má několik dílů: prostředky, které by spotřebovaly děti, které se nenarodily, a platy žen, které pracovaly, místo aby se staraly o děti. Dluh spočívá v tom, že nízká natalita se bude muset v příští generaci nahradit, nebo vznikne neobnovitelný zánik.

Lidská populace nemůže donekonečna zanikat. Pokud se další generace vzpamatuje a bude chtít si zajistit stáří dětmi v reprodukčním množství, bude ji to stát obrovské úsilí: vyrovnat dluh předchozí generace, postarat se o armádu důchodců, a navíc ještě v průměru alespoň o tři děti v rodině. Vzhledem ke zhoršující se situaci v dodávkách základních surovin to nebude snadné zvládnout lidmi, kteří byli vychováni „v bavlnce“, byli vedeni k užívání života, ke konzumu, a bylo jim vštěpováno, že rodina je zbytečná zátěž, které se mohou snadno vyhnout. A tady bude zapotřebí nějaké emotivní ideje, možná diktatury, možná omezení svobody, aby se lidstvo zachránilo, protože pokračování stávajícího liberálního trendu znamená zánik. Tato doba nahraje opět ideologiím. Komunisté očekávají, že to budou oni, kteří budou požádáni, aby věci řešili, protože prostě nebude nikdo jiný, kdo by měl smysluplný projekt. Je to dáno mimo jiné také tím, že pravice projekty ohledně budoucnosti odmítá.

V současné době dosluhuje vrcholová generace, ještě velmi početná a poměrně zdravá (nenarušená znečištěným životním prostředím). Začínají se projevovat dluhy a ukazuje se, že neobnovitelný zánik lidské populace nemůže dále pokračovat, protože by to znamenalo úplné vylidnění Evropy a předání prostoru jiným etnikům, které navíc vykazují agresivitu a při určitém procentním zastoupení by udělali se zbytkem evropské populace krátký proces (vzor Kosova je ještě velmi mírný). Navíc se už antropický dluh projevuje v přemíře starých lidí a nedostatku mladých. To umocňují ještě některé jiné fenomény (vyspělé zdravotnictví). Je naprosto nesmyslné se domnívat, že to vyřeší technický pokrok. Ten totiž už dosáhl maxima a jeho vliv na přírůstek blahobytu je nulový. Stejně jde většina blahobytu na dluh, jen menší část je tvořena technologickým pokrokem.

Liberalismus je fatalistický a problémy neřeší s perspektivou. V podstatě jen navyšuje blahobyt, který se přeměňuje v konzum, všechny propagace vedou ke konzumu a konzum je nutnou podmínkou existence systému, protože jakmile se přestane konzumovat, nepojede výroba, nastane nezaměstnanost a konec blahobytu. Protože se musí konzumovat, konzum není nijak omezen, hledají se zdroje pro konzum. Těmi jsou opět jen dluh finanční, antropický a ekologický. To znamená opět méně dětí, opět další odkládání rodiny, opět jen dlouhodobé studování a odkládání výdělečné činnosti, opět nadbytečné plýtvání naftou a plynem, opět větší automobily a vily. Liberalismus nezná jiné řešení než „jízdu na tygru“ až do zdárného cíle, ke krachu. Socialisté mohou ještě nějakou dobu řešit antropický dluh na úkor dluhu finančního, dokud se finance nezhroutí. Potom nastane finanční krach jako předzvěst krachu všech ostatních složek dluhu, úplný konec sociálního systému, anarchistické jednání nebo diktatura. Komunisté určitě přesvědčí národ, že mají řešení.

Komunisté jsou vlci, kteří sledují zbloudilou karavanu, která se nutně jednou vysílí a skončí v jejich zubech. Stávající nekoncepční antikomunisté, kteří po nich jen hází kameny, osud karavany nezmění. Jen ta karavana, která ví, kde leží oasa, směřuje k ní, se vlků bát nemusí. Ale fatalistický liberalismus neví kam jde, a liberálové (kteří si někdy též říkají konzervativci)

odmítají o tom diskutovat. To, že bloudí pouští, je nezajímá, protože zatím mají dosti vody.

Opravdový antikomunismus tedy není jen vyhraňování se a pořádání „kulturních vloček“, pokud za tím nestojí antikomunistický program, který by dokázal přesvědčit lidi, že zná řešení (kulturní vločky jako propagace programu, nikoliv jen prázdné výhrady). A o ten program dnes jde. Nemůže jím být ani socialismus, ani liberalismus. Řešení je jen konzervativní: Od plýtvání k úsporám. Od individualizmu k rodině. Od materiálních fetišů k dětem. Od konzumu k rezervním prostředkům. Od užívání si a nicnedělání k práci. Na začátku ovšem musí být nějaká morální idea. Je to obtížné, ale není jiné cesty. (Podrobně v mých dílech: Návrat k domovu, Občanská obroda).

Pokud antikomunisté nebudou mít smysluplnou filozofii, komunizmu se nevyhnou. Nejspíš opět skončí v pracovních táborech.